

Overjaren

Overjaren

Ellen van Eck-Lucas

Schrijver: Ellen van Eck-Lucas
Coverontwerp: Ellen van Eck-Lucas
ISBN: 9789402187281
© Ellen van Eck-Lucas

ellenvaneck@hotmail.com
<https://foto-chemie.weebly.com>

Inhoud

1 Kerstboomgedoe.....	9
2 Fotograferen	11
3 Een nieuwe bril.....	13
4 In the winning mood	15
5 1 april.....	18
6 Nachtzuster	22
7 Bamboe.....	24
8 Pasfoto's.....	27
9 Autorijden	29
10 Wachtkamerstress.....	31
11 Tenerife sea	33
12 Romeo en Julia.....	36
13 Metamorfose	39
14 De Afsluitdijk.....	41
15 Laag is vaag.....	44
16 Als een vis in het water.....	47
17 Dikke buiken	50
18 Spijkerkade	53
19 Klussen.....	55
20 Smooth.....	58
21 Het huishouden	61
22 Landelijke lucht.....	64
23 Zonnig Madeira	67
24 Primatour	70
25 Droge voeten	73
26 Schuttingtaal.....	75
27 Twaalf.....	78
28 Dierenlot	80
29 The joy of painting.....	82
30 Douchen.....	85
31 Verhuizen.....	88
32 Plastic	90
33 Koken.....	92
34 Toeval.....	95
35 Zesenvijftig.....	98
36 Verrassingen.....	100

37	What's in a name?.....	102
38	Monchou-kersentaart.....	105
39	Brood.....	107
40	Schrijfkramp.....	110
41	Treinen.....	112
42	Drie landen.....	114
43	Drenthe.....	117
44	Bingo-wings.....	120
45	Stappen.....	122
46	Slim.....	124
47	Postbode.....	126
48	Pedicure.....	128
49	Das Fernweh.....	130
50	Paraprosdokian.....	133
51	Maatjes.....	135
52	Uithuizen.....	137
53	Vakantie.....	140
54	In beweging.....	142
55	Muziek.....	145
56	Truffels.....	148
57	Verjaren.....	150
58	Zijwind.....	152
59	Pickwick.....	154
60	Volgers.....	156
61	Gordon.....	158
62	Kunst.....	160
63	Time to momo.....	162
64	Te laat.....	165
65	Je kunt beter gaan.....	167
66	Invasieve exoten.....	170
67	Strooien met stof tot nadenken.....	172
68	Erkenning.....	175

1 Kerstboomgedoe

Ze vindt het maar een gedoe, die periode voor kerst.

Het is druk in haar hoofd, in de winkels en op de weg.

Net nog, terwijl ze met haar kleinkind in de auto voor het drukke Centraal Station in Amsterdam reed werd er flink getoeterd, omdat een chauffeur achter haar het niet snel genoeg vond gaan. Rechts werd ze ingehaald en de bewuste persoon belandde net voor haar bij het stoplicht.

Ze kon het niet nalaten om te glimlachen en haar duim op te steken.

Ze kreeg er een andere vinger voor terug.

Ze houdt van gezelligheid, iedereen is altijd welkom om te borrelen of te eten, de tafel wordt gedekt met een extra "tintje." Er branden altijd kaarsjes, in de zomer is de tuinkachel aan, bij verjaardagen is het altijd gezellig druk en allerlei gelegenheden worden aangegrepen om iets bijzonders te doen.

Ja, ze houdt wel van een feestje en wat reuring om haar heen. Maar in december...

De boom, daar was ze eigenlijk altijd al te laat mee, bij het tuincentrum stonden dan nog wat armetierige restanten, die niet alleen lelijk, maar volgens haar kinderen ook altijd veel te klein waren.

Als de boom twee dagen voor kerst eindelijk opgetuigd was, vielen de eerste naalden tijdens het pakjes uitpakken er al uit.

En wat is zo'n boom kaal zonder pakjes en naalden!

Drie jaar geleden is ze gezwicht voor een kunstboom in de uitverkoop.

De mensen die haar een beetje kennen lachen in hun vuistje: "Daar ga je dan met je principes. "Zij was toch diegene die alleen maar "echt" wilde."

Deze hoeft alleen van zolder gepakt te worden, misschien dat de kunstvariant dan wat eerder in december opgetuigd wordt.

En de naalden vallen niet uit.

Nee, geen dennengeur, maar zeg nou eerlijk, die dennengeur bij

een kerstboom is toch een jeugdherinnering.

Ze kan zich de tijd niet heugen dat ze een dennenboom
“geroken” heeft.

Wat een hoon elk jaar over die boom: te klein, te nep, terwijl het
voor kunstbegrippen toch een mooie is.

Gisteren heeft ze zin gemaakt.

Planten eruit, kerstdozen de huiskamer in gesleept, de boom tak
voor tak zeer secuur uitgevouwen zodat het nog een beetje
natuurlijk lijkt en de ballenkleur bepaald.

Rood met goud dit jaar, de oudste ballen die ze in het
assortiment heeft.

Halverwege heeft ze nog even gedacht om naar het tuincentrum
te rijden voor een “echte”.

Zou voor haar gezin toch een leuke verrassing zijn geweest en
de aanschafprijs van de kunstboom heeft ze er toch al lang uit.

Nee, het bleef bij een gedachte.

Daarna op naar de winkels, er moet tenslotte ook nog wat onder.

Wat een ramp!

Dat wat ze wilde was uitverkocht, dat wat er was was niet in de
juiste maat, rijen bij de kassa en pinapparaten die overbelast
waren.

Wat is internetwinkelen toch een zegen, in de avonduren heeft
ze haar cadeautjes rustig kunnen uitzoeken, betaald en veelal
zonder verzendkosten wordt het straks, door Simon, haar
persoonlijke bezorger van Post.nl, bij haar aan de deur bezorgd.
Ze hoeft er niet eens voor thuis te blijven, want de buurvrouw
neemt het ook wel aan.

Klaar, zeven dagen voor kerst, dat is toch al zeker
tweeënzeventig uur eerder dan vorig jaar.

Top!

Het worden vast weer reuze gezellige dagen met familie en
vrienden, maar of de boom het redt tot en met Oud & Nieuw is
nog maar zeer de vraag

2 Fotograferen

In de jaren negentig maakte ze een carrièremove en ging vanuit “de zorg” werken in de fotozaak van haar zwager en schoonzuster.

Het begon met de zaterdag en mettertijd kwamen er meer dagen bij.

Achteraf bezien is het toen begonnen; haar interesse voor fotografie.

Het verkopen van camera's had ze na verloop van de tijd onder de knie, maar dat wil nog niet zeggen dat ze ook kon fotograferen.

Het bleef jaren bij vakantiekiekjes.

Duizenden foto's zijn er in die tijd door haar handen gegaan, ze herinnert zich nog de vliegtuigspotter die meerdere keren per week tientallen rolletjes in kwam leveren.

En de vogelaar die vanuit zijn werk in een boekhandel, altijd net voor sluitingstijd, de foto's kwam ophalen en dan gelijk de vergrotingen bestelde.

De meneer die met regelmaat trouwreportages maakte en dit bij hen in de winkel af kwam laten drukken.

Of het jaarlijks terugkerende echtpaar die hun vakantiefoto's samen met haar bekeek.

Dit analoge tijdperk, waarin men foto's nog ophaalde in de winkel heeft haar fotografie-oog misschien wel geopend.

Jaren later, al lang niet meer werkend in de fotozaak, heeft ze een spiegelreflexcamera gekocht en zich ingeschreven voor een beginnerscursus fotografie.

De uitleg over de handmatige werking van de camera, de tips en gouden regels van het fotograferen en de soms lastige foto-opdrachten waren het begin van een, voor haar, nieuwe hobby.

Diafragma, sluitertijd, compositie en belichting, het valt allemaal te leren, maar nu moest ze het alleen nog leren zien!

Ze kijkt anders tegenwoordig, vaak door een denkbeeldige lens en in details.

Weerspiegelend riet langs een sloot op een windstille dag, roest en de kleur rood, kleine onderdelen van voorwerpen en toch

groots, de oogopslag en een stiekem gefotografeerde glimlach van haar kleinkind, de handen van haar vader.

Vanmiddag had ze eigenlijk wel willen stoppen bij de vervallen, leegstaande boerderij in de buurt van Wieringerwaard.

Onderweg ziet ze genoeg, maar het bedenken van fotothema's is een kunst op zich.

Ze probeert om zich heen te kijken, naar de gewoonste dingen, met dat speciale fotografische oog en zo blijkt simpel speelgoed imposant te kunnen worden.

Het blijft amateur- en hobbyfotografie, maar hoe meer ze fotografeert hoe leuker het wordt.

De schaamte voorbij, gewoon met een kanten nachthemd en een oud kledinghangertje het bos in of klimmend en klauterend over muren.

Ze gaat leegstaande huizen in en ligt languit op het natte gras om de onderkant van een paddenstoel vast te leggen.

Wat is ze blij met haar man, die bij elke boswandeling weer een uur over negenhonderd meter doet en zelfs een weekendje België voor haar regelt om daar in de "spookstad" Doel te kunnen fotograferen.

Wat is ze blij met haar collega waarmee ze de genomen foto's evalueert en foto-uitstapjes organiseert.

Wat is ze blij met al diegenen die haar complimentjes geven.

Zo blij dat ze een eigen fotowebsite heeft gemaakt en daar al haar creativiteit op kwijt kan.

Maar er is nog veel te leren...

Portretfotografie, ze denkt dat het haar niet ligt, maar waar is dat op gebaseerd?

Actiefotografie, die sluitertijden, zo lastig te onthouden.

Macrofotografie, zwart-wit fotografie, architectuurfotografie.

Een volgende stap is gezet: het Amsterdam Light Festival.

De workshop nachtfotografie, samen met haar collega, is voor volgende week zaterdag gepland.

Ze heeft er reuze veel zin in.

3 Een nieuwe bril

Het begon vrij plotseling, ze had er eigenlijk niet op gerekend. Haar ogen functioneerden altijd prima, maar opeens waren de letters wazig.

Doen fabrikanten dat expres?

Bereidingswijzen op sauspotjes in zwarte letters op rode etiketten of blauwe letters op een witte ondergrond.

Met bril en bij het licht van een 100-watt lamp kan ze het nog niet ontcijferen.

Het proces is ongeveer tien jaar geleden begonnen en niet meer te stoppen.

“Leeftijd, dus verslapt oogspieren”, hoort ze vaak.

“Niet erg toch? Gewoon aan de bril.”

Nou zo gewoon is dat niet!

Inmiddels liggen er overal brillen.

Oude leesbrilletjes op het nachtkastje in de slaapkamer en op zolder.

Naast haar laptop een bril die flink beschadigd is, maar nog redelijk functioneert en in de kast een zonnebril op sterkte.

In haar handtas de laatste nieuwe randloze varifocusbril.

Toch is ze altijd op zoek naar een bril.

Voorheen had ze er nog wel eens zo'n oubollig koordje aan, tegenwoordig staat de bril vaak op haar hoofd tussen haar haren.

Echt goed gebruik maken van haar brillen heeft ze nooit gedaan.

Altijd trekt ze haar wenkbrauwen op en krijgt daardoor een verbaasde uitdrukking op haar gezicht, het glas is nooit schoon, de trap op- en aflopen met haar bril durft ze eigenlijk niet en met de varifocus autorijden is ook al geen succes.

Als iemand haar aanspreekt kijkt ze over haar bril heen, wat inhoudt dat alle brillen constant op het puntje van haar neus staan.

Niet bepaald flatteus.

“Neem toch lenzen”, zegt haar ene vriendin, “nee, een computerbril,” zegt de andere.

En onlangs wist een verkoopster haar te vertellen dat een randloze bril toch echt uit de mode is en je er jaren ouder door lijkt.

Gevoelig voor de mening van een ander was actie geboden.
Het moet toch niet zo moeilijk zijn als ze de reclames van de grote, landelijk bekende opticiens, mag geloven.
In vier stappen een bril!
Oog meten, montuur uitzoeken, glaspakket bespreken, dat vindt ze nog niet zo'n probleem, maar dan komt stap vier: het korting kiezen.
Tot vijftig procent korting op bril of glazen, leeftijdskorting, internetkorting, gratis bril bij contactlenzen, twee brillen zonder bijbetaling.
Kiezen voor een gratis accessoire naar keuze, cadeaubon bij aankoop, een brilverzekering, gratis montuur voor een leesbril op sterkte, of alle brillen een vaste prijs.
Zoveel kortingskeuze voelt wat haar betreft als bedrog.
Niets is gratis en wat moet ze met al die extra's?
Een goed aangemeten bril, een opticien met kennis van zaken, apparatuur volgens de nieuwste technieken, service en een goede prijs is wat ze zoekt.
Ze is naar een kleine zelfstandige opticien gegaan, waar ze naar haar gevoel uitstekend geholpen is.
Niets geen korting of allerlei extra's.
Een goed passende bril, na een week geleverd voor een schappelijke prijs, met glazen waarmee ze kamerbreed helder kijkt.
Afwachten of de opgetrokken wenkbrauwen nu ook verleden tijd zijn.

4 In the winning mood

Ze heeft niet vaak iets gewonnen, ze is er niet goed in, maar in verliezen ook niet.

Ze kan zich nog wel herinneren dat ze vroeger haar arm over het spelbord haalde als de achterstand niet meer in te halen was.

Einde spel, voor iedereen!

Ze heeft inmiddels wel een manier gevonden om er volwassen mee om te gaan.

Schouder ophalen bij verlies, de lat minder hoog leggen of spelsituaties mijden gaan haar tegenwoordig goed af.

De laatste spellendoos heeft ze een poosje geleden bij de kringloopwinkel afgeleverd, de sjoelbak staat al jaren ongebruikt en voor het dam- en schaakspel moet er op zolder goed gezocht worden.

Laatst wilde ze voor een fotoserie een kaartspel fotograferen, deze vond ze uiteindelijk na lang zoeken vergeeld achter in een lade.

“Meedoen is belangrijker dan winnen.”

Dit veel gehoorde motto is voor haar ook een manier om te laten blijken dat ze om kan gaan met verlies, maar ondertussen blijft ze natuurlijk wel hopen op winst.

Een paar jaar geleden heeft ze mee gedaan aan een fotowedstrijd van een tijdschrift in samenwerking met het wijnhuis Lindemans.

Gek genoeg was haar foto een winnende en werd ze uitgenodigd voor een luxe sloepentocht voor twee personen, door de Amsterdamse grachten.

Lindemans en hapjes in overvloed.

Het was een ontzettend leuke middag met mooi weer en het voelde dan ook als een lot uit de loterij.

De loterij...die van de Postcode.

Daar doet ze ook al jaren aan mee.

Net zoals waarschijnlijk duizenden anderen is ze nooit verder gekomen dan de ijs-prijs, maar haar lot opzeggen doet ze niet.

Stel je voor!

De miljoenenprijs komt steeds dichterbij, vorige maand nog in Amsterdam-Zuidoost.

Verder sust het misschien ook nog wel haar geweten, elke maand ongeveer twaalf euro voor het goede doel.

Twee jaar geleden is ze in contact gekomen met mensen die een heuse spelletjeskamer hebben, in het bezit zijn van ongeveer driehonderd spellen en zo enthousiast vertellen over de mooi gevormde spelborden, uitgelezen strategieën en gezellige avonden, dat het voor haar waarschijnlijk niet blijft bij het aanhoren over de spellen.

Tenslotte is gezelligheid belangrijker dan winnen!

Of de kinderen, die met vrienden, lachend en staand om het net opnieuw gekochte “Risk-spelbord” de grootste lol hebben en de wereld proberen te veroveren, zorgde er gisteren haast voor dat ze een stoel aanschoof.

Tenslotte is lol belangrijker dan winnen.

En familieleden die over de golfsport met zo veel plezier praten en daar hele vakanties omheen plannen, maakt dat ze misschien wel zin krijgt om een proefles te nemen.

Tenslotte is plezier belangrijker dan winnen!

Ook haar collega die vol overgave wekelijks meedoet aan allerlei prijsvragen op internet en in geuren en kleuren vertelt dat ze al heel wat prijzen in de wacht heeft gesleept, moedigt haar zo aan dat haar mailbox inmiddels volloopt met ontzettend veel spam, omdat ze zich op tientallen plekken ingeschreven heeft.

“Wie niet waagt die niet wint”, geldt inmiddels ook voor haar.

Een paar weken terug kreeg zij een half staatslot cadeau, die tot haar verrassing goed was voor vijftig euro.

Wat een verrassing, dat is nog nooit voorgekomen.

Is ze in the winning mood?

Voor vanavond heeft ze zich voorgenomen om drie foto's te uploaden voor een fotowedstrijd met mooie prijzen, bij de eerstvolgende gelegenheid mee te doen aan een bordspel en de